TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen)

den 30 november 2011 *

I mål T-107/08,

Transnational Company ”Kazchrome” AO, Aktiubinsk (Kazakstan),

ENRC Marketing AG, Kloten (Schweiz),

inledningsvis företrädda av advokaterna L. Ruessmann och A. Willems, därefter av advokaterna A. Willems och S. De Knop,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrätt av J.-P. Hix, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna G. Berrisch och G. Wolf, därefter av J.-P. Hix och B. Driessen, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten G. Berrisch,

* Rättegångsspråk: engelska.

och

Europeiska kommissionen, företrädd av H. van Vliet och K. Talabér-Ritz, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Euroalliages, Bryssel (Belgien), företrätt av advokaterna J. Bourgeois, Y. van Gerven och N. McNelis,

intervenient,

angående dels en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1420/2007 av den 4 december 2007 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina och Kazakstan och om avslutande av förfarandet beträffande import av kiselmangan med ursprung i Ukraina (EUT L 317, s. 5), i den del den rör import av kiselmangan som tillverkats av Transnational Company ”Kazchrome” AO, dels en talan om skadestånd,

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden O. Czúcz (referent) samt domarna I. Labucka och D. Gratsias,

justitiesekreterare: handläggaren N. Rosner,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 maj 2011,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Den 24 juli 2006 ingav Euroalliages klagomål till Europeiska gemenskapernas kommission avseende import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina, Kazakstan och Ukraina.

2 Den 6 september 2006 tillkännagav kommissionen att den skulle inleda ett antidumpningsförfarande beträffande import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina, Kazakstan och Ukraina (EUT C 214, s. 14).

3 Sökande i målet är Transnational Company ”Kazchrome” AO (nedan kallat Kazchrome) och ENRC Marketing AG (nedan kallat ENRC). Det förstnämnda är ett bolag bildat enligt kazakstansk rätt som bland annat tillverkar ferrokiselmangan och det sistnämnda ett bolag bildat enligt schweizisk rätt som marknadsför och saluför denna vara. Båda bolagen ingår i den koncern som kontrolleras av Eurasian Natural Resources Corporation plc. I skrivelse av den 14 september 2006 framställde de

invändningar mot beslutet att inleda undersökningar bland annat på grund av att de ansåg att klagomålet inte innehöll tillräckliga bevis för att det förelåg dumpning avseende det kiselmangan som hade ursprung i Kazakstan, eller för att gemenskapsindustrin vållats väsentlig skada.

4 Den 25 juli 2007 underrättade kommissionen sökandena om sina preliminära slutsatser. Berörda parter gavs tillfälle att inom den frist som löpte ut den 8 augusti 2007 lämna synpunkter angående denna handling. Sökandena ingav sitt yttrande den 14 augusti 2007.

5 Den 5 oktober 2007 utarbetade kommissionen det slutliga meddelandet av uppgifter. Berörda parter gavs tillfälle att inom den frist som löpte ut den 15 oktober 2007 lämna synpunkter angående denna handling. Sökandena ingav sina synpunkter den 15 oktober 2007.

6 Genom skrivelse av den 31 oktober 2007 sände kommissionen ett reviderat slutligt meddelande av uppgifter till sökandena. Sökandena och andra berörda parter gavs tillfälle att inom den frist som löpte ut den 12 november 2007 klockan 12.00 inkomma med yttranden. Sökandena ingav ett inledande yttrande den 7 november 2007. Den 12 november 2007 ingav de ett kompletterande yttrande angående det reviderade slutliga meddelandet av uppgifter.

7 Den 4 december 2007 antog Europeiska unionens råd förordning (EG) nr 1420/2007 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina och Kazakstan och om avslutande av förfarandet beträffande import av kiselmangan med ursprung i Ukraina (EUT L 317, s. 5) (nedan kallad den angripna förordningen).

8 I artikel 1.1 i den angripna förordningen föreskrivs följande:

”En slutgiltig antidumpningstull införs härmed på import av kiselmangan (inklusive ferrokiselmangan) som omfattas av KN-nummer 7202 30 00 och ex 8111 00 11 (Taric-nummer 8111 00 11 10) med ursprung i Kina och Kazakstan.”

9 Enligt artikel 1.2 i den angripna förordningen skulle en preliminär antidumpningstullsats på 6,5 procent tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, för import med ursprung i Kazakstan.

10 Genom kommissionens beslut 2007/789/EG av den 4 december 2007 om tillfälligt upphävande av den slutgiltiga antidumpningstull som infördes genom förordning (EG) nr 1420/2007 på import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina och Kazakstan (EUT L 317, s. 79) upphävdes antidumpningstullen tillfälligt för en period av nio månader.

11 Genom skrivelse av den 5 december 2007 besvarade kommissionen sökandenas yttranden av den 7 och den 12 november 2007.

12 Det tillfälliga upphävande som fastställdes i beslut 2007/789 förlängdes till den 6 september 2009 genom rådets förordning (EG) nr 865/2008 av den 27 augusti 2008 om förlängning av det tillfälliga upphävandet av den slutgiltiga antidumpningstull som infördes genom förordning (EG) nr 1420/2007 på import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina och Kazakstan (EUT L 237, s. 1).

Förfarande och parternas yrkanden

13 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 februari 2008.

14 Euroalliages ansökte genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 juni 2008 om att få intervenera i målet till stöd för rådets och kommissionens yrkanden.

15 Ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning beslutade den 19 januari 2009 att bifalla interventionsansökan vad gäller yrkandet om ogiltigförklaring och avslå den vad gäller yrkandet om skadestånd.

16 På grund av ändringen i sammansättningen av tribunalens avdelningar förordnades referenten att tjänstgöra på tredje avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen denna avdelning.

17 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 18 maj 2011.

18 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara den angripna förordningen i den mån den innebär att en antidumpningstull införs på import av kiselmangan som tillverkas och/eller saluförs av dem,

— förplikta rådet och kommissionen att solidariskt betala skadestånd jämte ränta till sökandena för skada som har uppkommit bland annat till följd av inledandet av undersökningar och antagandet av den angripna förordningen,

— förplikta rådet och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Rådet har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

20 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— avvisa både yrkandet om ogiltigförklaring och skadeståndsyrkandet,

— i andra hand, ogilla dessa yrkanden,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Euroalliages har yrkat att tribunalen ska

— ogilla yrkandet om ogiltigförklaring,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Vid förhandlingen uppgav sökandena, som svar på tribunalens frågor, att yrkandet om ogiltigförklaring endast avsåg den del av den angripna förordningen som rörde import av kiselmangan som tillverkats av Kazchrome och vidare att yrkandet om skadestånd endast var riktat mot rådet.

23 Likaledes som svar på en fråga från tribunalen preciserade sökandena att deras begäran om konfidentiell behandling i förhållande till Euroalliages skulle tolkas så att den, vad gäller skadeståndsyrkandet, omfattade uppgifter om de faktiska omständigheterna rörande detta yrkande och inte den juridiska argumentationen.

Rättslig bedömning

Yrkandet om ogiltigförklaring

24 Kommissionen har gjort gällande att yrkandet om ogiltigförklaring ska avvisas i den del det riktas mot kommissionen på grund av att det är rådet som har antagit den angripna förordningen.

25 Sökandena har inte framfört några argument i detta avseende.

26 Tribunalen konstaterar att yrkandet om ogiltigförklaring av den angripna förordningen inte kan upptas till sakprövning i den del det riktas mot kommissionen, eftersom det är rådet ensamt som har antagit denna förordning. Det följer nämligen av rättspraxis att kommissionens roll i antidumpningsförfaranden utgör ett led i rådets beslutsprocess. Kommissionen har till uppgift att genomföra undersökningar och att, på grundval av dessa, besluta att förfarandet ska avslutas eller tvärtom att det ska fullföljas, varvid kommissionen vidtar provisoriska åtgärder och föreslår att rådet vidtar definitiva åtgärder, såsom den angripna förordningen. Befogenheten att fatta beslut tillkommer emellertid rådet, som kan avstå från att anta ett beslut om det inte är enigt med kommissionen eller anta ett beslut på grundval av kommissionens förslag (se domstolens beslut av 11 november 1987 i mål 150/87, Nashua m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1987, s. 4421, punkterna 6 och 7 och där angiven rättspraxis).

27 Sökandena har åberopat tolv grunder eller grupper av grunder till stöd för sitt yrkande.

28 Inledningsvis ska tribunalen pröva den fjärde gruppen av grunder, vilken rör jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset, och den femte gruppen av grunder, vilken rör beräkningen av prisunderskridandet.

Den fjärde gruppen av grunder: Jämförelsen mellan exportpriset och normalvärdet

29 Sökandena har bland annat gjort gällande att rådet inte har uppfyllt sin motiveringsskyldighet och att det har åsidosatt rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i

Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess ändrade lydelse (nedan kallad grundförordningen) (ersatt av rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 343, s. 51, rättelse i EUT L 7, 2010, s. 22)). Åsidosättandet avser artikel 2.10 i i grundförordningen (nu artikel 2.10 i i förordning nr 1225/2009) och består i att rådet justerade Kazchromes exportpris nedåt för att beakta provision till ENRC, eftersom rådet ansåg att det bolaget fyllde samma funktion som en agent som arbetar på provisionsbasis.

30 Rådet har gjort gällande att den angripna förordningen innehåller en tillräcklig motivering, särskilt med hänsyn till de faktiska omständigheterna och den kommunikation som ägt rum mellan kommissionen och sökandena under antidumpningsförfarandet. Sökandena har inte heller visat att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att vidta den ifrågasatta justeringen och att det sålunda har åsidosatt artikel 2.10 i i grundförordningen.

31 Tribunalen erinrar i detta avseende om att det följer av fast rättspraxis att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG ska vara anpassad efter rättsaktens beskaffenhet, och det ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig instans ges möjlighet att utföra sin prövning. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (se domstolens dom av den 30 september 2003 i mål C-76/01 P, Eurocoton m.fl. mot rådet, REG 2003, s. I-10091, punkt 88 och där angiven rättspraxis).

32 I artikel 2.10 i grundförordningen föreskrivs följande:

”En rättvis jämförelse ska göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse ska göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. …

Om de angivna villkoren är uppfyllda kan justeringar göras för följande faktorer:

…

i) Provisioner

Justering ska göras för olikheter i provisioner som utbetalas för försäljningarna i fråga.

Begreppet ’provisioner’ ska anses inbegripa handlarens pålägg för produkten eller den likadana produkten, om handlaren fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis.

…”

33 I förevarande fall framgår det av skäl 67 i den angripna förordningen att Kazchrome exporterade den berörda produkten till gemenskapen via ENRC, vilket definierades som ett närstående handelsföretag beläget i ett tredjeland. Kazchromes exportpris fastställdes därför på grundval av ENRC:s återförsäljningspris till den första oberoende kunden i gemenskapen.

34 I skälen 73–75 i den angripna förordningen angav rådet att exportpriset, såsom detta fastställts i skäl 67, skulle justeras bland annat för provisioner för att man skulle få en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. Rådet angav att ENRC i Kazchromes försäljningsflöde till gemenskapen hade liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis och att detta bolag inte hade del i Kazchromes inhemska försäljningskanal.

35 Som svar på en fråga från tribunalen har rådet bekräftat att, i enlighet med vad som synes följa av skäl 74 i den angripna förordningen, uppgiften i detta skäl att ENRC inte hade del i Kazchromes inhemska försäljningskanal endast förekom i syfte att ange anledningen till att rådet ansåg att det förelåg en skillnad mellan den inhemska försäljningen och exporten som motiverade justeringen. Syftet var inte att uppgiften skulle utgöra grund för slutsatsen att parterna stod i ett förhållande till varandra som liknade det mellan en kommittent och en kommissionär och, följaktligen, att motivera att ”provisioner” ingick i exportpriset. Denna omständighet rörde således inverkan av den faktor som ligger till grund för justeringen på prisernas jämförbarhet och inte själva förekomsten av faktorn.

36 Det ska således påpekas att slutsatsen i den angripna förordningen att ENRC hade liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis vilar på två omständigheter som nämns i skäl 74 i den angripna förordningen, nämligen att sökandena är separata rättsliga enheter och att de agerar utifrån ett köpare–säljare-förhållande.

37 Det framgår vidare av den angripna förordningen och av uppgifter som rådet lämnat vid tribunalen att rådet, av dessa skäl, menade att sökandena hade en affärsförbindelse som upprättats på normala konkurrensvillkor och att det under sådana förhållanden inte kunde anses att ENRC agerade som en intern försäljningsavdelning.

38 Eftersom det endast är dessa två omständigheter som nämns i den angripna förordningen är det emellertid inte möjligt att med hjälp av förordningens lydelse få kännedom om de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för rådets slutsats.

39 Även om det är uppenbart att sökandena är separata rättsliga enheter och att ENRC följaktligen inte är en intern försäljningsavdelning räcker nämligen inte denna omständighet som stöd för slutsatsen att ENRC inte fungerade som en intern försäljningsavdelning utan som en agent som arbetar på provisionsbasis.

40 Blott det påståendet att sökandena ”agerade … utifrån ett köpare–säljare-förhållande” gör det inte heller möjligt att förstå skälen till att rådet, trots de uppgifter som sökandena lämnat, ansåg att affärsförbindelsen dem emellan hade upprättats på normala konkurrensvillkor och att ENRC följaktligen inte fungerade som en intern försäljningsavdelning utan som en agent som arbetar på provisionsbasis. Sökandena har nämligen under hela undersökningen framfört uppgifter i syfte att visa att ENRC inte agerade som en närstående försäljare utan som en intern försäljningsavdelning för Kazchromefabrikerna.

41 Rådet har helt korrekt gjort gällande att frågan huruvida motiveringen av den angripna förordningen uppfyller kraven i artikel 253 EG inte endast ska bedömas utifrån förordningens ordalydelse (se ovan punkt 31), utan också mot bakgrund av den kommunikation som ägt rum mellan kommissionen och sökandena under

antidumpningsförfarandet. Denna omständighet möjliggör emellertid inte slutsatsen att motiveringsskyldigheten har uppfyllts i förevarande fall.

42 Rådet har nämligen inte klart angett, vare sig i sina skriftliga inlagor eller vid förhandlingen, i vilka handlingar i ärendet den relevanta kommunikationen kan återfinnas. Det klargörs inte heller i vidare omfattning i det slutliga meddelandet av uppgifter av den 5 oktober 2007 (skäl 72) eller i det reviderade slutliga meddelandet av uppgifter av den 31 oktober 2007 (skäl 74) av vilka skäl kommissionen föreslog att rådet skulle slå fast att sökandena stod i ett köpare–säljare-förhållande till varandra. Dessa båda handlingar är nämligen avfattade i ordalag som är identiska med den angripna förordningen, och ytterligare klargöranden ges inte. Närmare information finns inte heller i de handlingar som specifikt rör sökandena och som sändes samtidigt med de båda ovannämnda handlingarna eller därefter, exempelvis kommissionens skrivelse av den 5 december 2007 vilken utgjorde svar på sökandenas reaktion på det reviderade slutliga meddelandet av uppgifter.

43 Rådets bedömning att ENRC i Kazchromes försäljningsflöde till gemenskapen hade liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis är följaktligen bristfälligt motiverad.

44 De övriga argument som rådet har framfört under detta förfarande påverkar inte denna bedömning.

45 Rådet har gjort gällande att dess bedömning är korrekt, vilket för det första framgår av den omständigheten att köpe- och försäljningsavtalet mellan sökandena var ytterst formalistiskt [*konfidentiellt*] [1] och för det andra av vissa uppgifter som sökandena angett i sin ansökan i syfte att visa att ENRC inte fungerade som en agent som arbetar

1 Konfidentiella uppgifter har utelämnats.

på provisionsbasis. Rådet har sålunda hävdat att ENRC:s roll inte kunde uppfattas som kompletterande till Kazchromes roll [*konfidentiellt*] och att strukturen på den koncern i vilken sökandena ingår visar att relationen dem emellan inte kunde likställas med något annat än relationen mellan en uppdragsgivare och ett befullmäktigat ombud som arbetar på provisionsbasis. Det var enligt rådet uppenbart att avtalet i vilket förhållandet mellan sökandena reglerades var synnerligen formalistiskt, och detta behövde inte anges uttryckligen.

46 Även om det medgavs att det var uppenbart att avtalet var synnerligen formalistiskt är det dock så att sökandena under antidumpningsförfarandet hade anfört en rad omständigheter rörande förhållandet dem emellan och rörande de funktioner som ENRC fyllde, vilka enligt sökandena visade att ENRC hade samma funktioner som en intern försäljningsavdelning hos en tillverkare. Ordalydelsen av den angripna förordningen och övriga handlingar i ärendet gör det dock inte möjligt för sökandena – eller för tribunalen – att förstå att rådet grundade sin bedömning att sökandena stod i ett enligt normala konkurrensvillkor inrättat köpare–säljare-förhållande till varandra på att avtalet dem emellan var formalistiskt, och det går än mindre att förstå skälen till att denna formalism ensam motiverade den ifrågasatta bedömningen, trots de andra omständigheter som anförts. Det ska sålunda påpekas bland annat att sökandena, som svar på rådets hänvisning till avtalet i svaromålet, i repliken har hävdat att denna eventuella formalism beror på yttre krav som inte har något samband med arten av deras förhållande.

47 Under dessa omständigheter ska det anses att rådets hänvisning till formalismen i avtalet mellan sökandena är en ny motivering som framförts under domstolsförfarandet och som inte kan avhjälpa den brist i motiveringen som konstaterats ovan.

48 Detta gäller också rådets hänvisning till andra omständigheter som sökandena nämnt i sin talan – vilka enligt rådet bekräftar att dess bedömning är korrekt (se ovan punkt 45) – men som inte nämnts vare sig i den angripna förordningen eller i kommissionens skrivelser under det administrativa förfarandet. Rådet har inte heller anfört någon omständighet som möjliggör slutsatsen att sökandena nödvändigtvis borde ha förstått att det var dessa omständigheter som låg till grund för rådets ståndpunkt.

49 Den anmärkning avseende bristfällig motivering som sökandena anfört inom ramen för den fjärde gruppen av grunder ska följaktligen godtas.

Den femte gruppen av grunder: Beräkningen av prisunderskridandet

50 I den angripna förordningen fastställdes att det med avseende på varan med ursprung i Kazakstan förelåg ett prisunderskridande med totalt 4,5 procent på grundval av ett vägt genomsnitt, det vill säga att försäljningspriset för denna vara i gemenskapen var 4,5 procent lägre än gemenskapsindustrins pris (skäl 104).

51 Enligt vad som följer av den angripna förordningen beräknades prisunderskridandemarginalen för alla länder genom en jämförelse av gemenskapsindustrins priser på nivån ”fritt fabrik” med priserna på de importerade varorna när de kommer in på gemenskapens fysiska territorium, med en lämplig justering för kostnader för lossning och tullklarering (skäl 105).

52 Vissa av sökandenas varor har transporterats med tåg från Kazakstan till hamnarna i Klaipeda (Litauen) eller Kaliningrad (Ryssland), de har fraktats genom Litauen enligt tullförfarandet för ”extern transitering” innan de lastades och transporterades, över internationellt vatten, till bestämmelsehamnen, vanligtvis Rotterdam (Nederländerna). I enlighet med den metod som nämnts ovan i punkt 52 har priset på dessa av sökandenas varor, inom ramen för jämförelsen med gemenskapsindustrins priser, beräknats genom att kostnaderna för transport från den gränsövergång mellan Vitryssland och Litauen vid vilken varorna kom in i den sistnämnda staten och till bestämmelsehamnen dras från exportpriserna ”fritt förtullat”.

53 Sökandena har gjort gällande att rådet åsidosatte bland annat artikel 3.2 i grundförordningen (nu artikel 3.2 i förordning nr 1225/2009) och gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att beräkna prisunderskridandemarginalen med utgångspunkt i priset på sökandenas varor när de för första gången kom in på gemenskapens landterritorium, trots att de har tullbehandlats någon annanstans. Sökandena har erinrat om att det enligt artikel 3.2 i grundförordningen krävs en objektiv granskning av importens inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden, och de har gjort gällande att rådet har åsidosatt denna bestämmelse, eftersom det är uppenbart att den vidtagna justeringen är orättvis och diskriminerande.

54 Rådet har gjort gällande att det inte anges i detalj i grundförordningen hur analysen av prisunderskridandet ska genomföras och att rådet därför har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende. Rådet anser att den metod som använts för att beräkna prisunderskridandet inte är uppenbart orättvis och diskriminerande och att den följaktligen är i överensstämmelse med artikel 3.2 i grundförordningen.

55 Tribunalen påpekar att det framgår av parternas argument att den mest exakta metoden för att beräkna prisunderskridandet skulle vara att jämföra importpriserna med gemenskapsindustrins priser med inräknande av alla kostnader fram till kundernas anläggningar. Denna metod är inte möjlig i praktiken, eftersom den skulle medföra

ett stort antal beräkningar, och parterna är därför överens om att en rättvis jämförelse kan uppnås om priserna ”fritt fabrik”, exklusive transportkostnader, för gemenskapsindustrins varor jämförs med importpriserna, inbegripet en del av transportkostnaderna. På så sätt skulle hänsyn tas till att importerade varor inte konkurrerar med gemenskapsvarorna till priset ”fritt fabrik” och att de ska fraktas längre sträckor för att komma fram till gemenskapskundernas anläggningar.

56 Parterna är emellertid oeniga i frågan om huruvida den referenspunkt från och med vilken kostnaden för transport av de importerade varorna inte ska inräknas i importpriserna – i syfte att säkerställa en rättvis jämförelse med gemenskapsindustrins varor – ska vara platsen för tullklarering, såsom sökandena har gjort gällande, eller den plats vid vilken de importerade varorna för första gången kommer in på gemenskapens landterritorium, vilket rådet har gjort gällande.

57 I förevarande mål är det emellertid inte nödvändigt att ta ställning till vilken referenspunkt som allmänt sett skulle vara lämpligast utan det räcker att pröva huruvida rådets val, med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall, inte var uppenbart olämpligt.

58 Det ska inledningsvis anges att det i artikel 1.1 i grundförordningen (nu artikel 1.1 i förordning nr 1225/2009) föreskrivs att ”[e]n antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada”. Denna bestämmelse i artikel 1, vilken har rubriken ”Principer”, innehåller grundregeln för uttagande av antidumpningstullar, nämligen att det inte räcker att de importerade varorna dumpas utan det krävs även att deras övergång till fri omsättning vållar skada. Det är just vad gäller fastställandet av skada som det i artikel 3.2 och 3.3 i grundförordningen (nu artikel 3.2 och 3.3 i förordning nr 1225/2009) föreskrivs en objektiv granskning av importens inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för

likadana produkter. Därvid ska det undersökas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras.

59 Av detta följer att det särskilt är med hänsyn till risken för att dumpad import vållar skada som det ska prövas huruvida rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning när det fastställde den referenspunkt i förhållande till vilken det i förevarande fall var lämpligt att beräkna priserna på sökandenas varor vilka skulle jämföras med gemenskapsindustrins priser. Rådet har självt medgett att det finns prisunderskridandet och orsakssambandet står i ett visst förhållande till varandra. Rådet har nämligen angett att ”beräkningen av prisunderskridandet är särskilt viktig vid granskningen av importpriserna i syfte att fastställa orsakssambandet mellan den dumpade importen och den konstaterade skadan” och att föreliggande grupp av grunder ”rör en teknisk aspekt som är relevant vid fastställandet av både skadan och orsakssambandet”.

60 Sökandena har hävdat att priserna på de importerade varorna borde ha beräknats med utgångspunkt i exportpriserna ”fritt förtullat”, det vill säga i den hamn där tullklarering sker och inte vid gränsövergången till gemenskapens fysiska territorium. De har särskilt gjort gällande att valet av den sistnämnda platsen är orättvist, eftersom det innebär att frågan huruvida varor, för vilka kunden har betalat samma pris och som har levererats till denne på samma plats, vållar gemenskapsindustrin skada eller ej beror på om deras transportväg fram till hamnen för tullklarering inbegriper ett första inträde på gemenskapens territorium eller ej, även om detta inträde sker enligt tullförfarandet för ”extern transitering” och inte medför införsel av varorna.

61 Rådet har genmält att de importerade varorna befinner sig på gemenskapsmarknaden när de för första gånger kommer in till gemenskapens territorium, medan gemenskapsvaror befinner sig där när de lämnar fabriken. Det är enligt rådet följaktligen på dessa båda platser som varorna direkt konkurrerar med varandra, vilket således möjliggör en rättvis jämförelse.

62 Tribunalen påpekar, såsom sökandena har hävdat, att de priser som rådet använder sig av inte återspeglar de priser som förhandlats med kunder i gemenskapen, det vill säga i allmänhet CIF-priset (kostnad, försäkring, frakt) i hamnen där tullklarering sker, utan de motsvarar endast ett värde som rådet har konstruerat. Visserligen inbegriper alla antidumpningsförfaranden komplicerade beräkningar, och ofta krävs att konstruerade värden beaktas, men det är likväl så att det värde som rådet använde vid bedömningen av prisunderskridandet hade beräknats under undersökningen med hjälp av de uppgifter som sökandena lämnat, och därför kunde kunderna inte ta hänsyn till det för att avgöra om de skulle köpa varor från gemenskapsindustrin eller från sökandena. Kunderna kunde inte ens uppskatta detta värde, eftersom det inte finns något som tyder på att de kände till varornas exakta färdväg innan de anlände till platsen för tullklarering och att de följaktligen visste att varorna, under en del av färdvägen, redan hade transiterats genom gemenskapens territorium. Rådet har sålunda medgett, som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen, att det inte visste om kunderna kände till varornas färdväg men att denna färdväg i vart fall inte var intressant för dem, eftersom det enda viktiga för kunderna var varans slutpris när den anlände till deras fabrik.

63 Av detta följer att det är de priser som förhandlats mellan kunderna och sökandena och inte priserna i ett mellanliggande skede av transporten – även om det är på gemenskapens territorium – som har varit avgörande för kundernas beslut att köpa sökandenas varor i stället för gemenskapsindustrins varor. Även om det som är intressant för kunderna, såsom rådet har hävdat, är varan slutpris när den anländer till deras fabrik är det likväl så, vilket sökandena har framhållit som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen, att kunderna väl känner till transportkostnaderna från

hamnen där tullklarering sker till deras fabriker och således enkelt kunde beräkna det slutliga priset med utgångspunkt i de CIF-priser i hamnen där tullklarering sker som förhandlats med sökandena.

64 Såsom sökandena har hävdat följer därav även att alla varor som sökandena eller andra tillverkare från andra exportländer har sålt till kunder i gemenskapen har vållat samma skada, oavsett transportens färdväg, om de har sålts till kunder på samma plats och till samma eller ett mycket närliggande pris.

65 Det ska dessutom påpekas att rådet, när det gäller sökandenas varor eller andra exportörers varor vilka kommer in till gemenskapens territorium i hamnen där tullklarering sker, har ansett att transportkostnaderna mellan hamnarna och kundens anläggningar var lika höga som transportkostnaderna mellan gemenskapstillverkarens fabrik och dessa anläggningar. Rådet har emellertid inte visat att det var nödvändigt att göra ett ytterligare avdrag av en betydande del av de transportkostnader som har uppstått före ankomsten till hamnen där tullklarering sker för att jämförelsen skulle bli rättvis, det vill säga för att kostnader som inte ingår i gemenskapsindustrins priser inte ska inräknas när varorna, enligt förfarandet för extern transitering, har fraktats genom Litauen under några hundra kilometer innan de lastades och fraktades över internationellt vatten.

66 Detta övervägande kan illustreras med hjälp av det exempel som rådet självt hänvisade till i dupliken. Rådet har nämligen frågat sig varför priset på en del av sökandenas varor inte borde beräknas i samband med att de passerar gränsen mellan Litauen och Vitryssland, medan de polska tillverkarnas varor också ska fraktas från fabrikerna i Polen. Eftersom det har ansetts att kostnaderna från fabriken i Polen är lika höga som kostnaderna från hamnen i Rotterdam vad gäller importerade varor som direkt har

anlänt dit och tullklarerats där, är det inte på något vis klarlagt att det var nödvändigt att göra det aktuella avdraget för de höga kostnader som sammanhängde med transporten från gränsen mellan Litauen och Vitryssland till hamnen i Rotterdam i syfte att göra en rättvis jämförelse mellan priserna på sökandenas varor och priserna på en polsk tillverkares varor.

67 Mot denna bakgrund har rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att anse att det för en objektiv bedömning av importpriserna och gemenskapsindustrins priser i förevarande fall var nödvändigt att fastställa referenspunkten för fastställande av dessa importpriser till gränsen mellan Vitryssland och Litauen när det gäller de av sökandenas varor som fraktats via hamnarna i Klaipeda och Kaliningrad.

68 Rådet har även framfört argumentet att systemet skulle snedvridas och exportörerna uppmuntras att komma överens med sina kunder om att tullklarering ska ske så nära tillverkningsställena som möjligt om referenspunkten för beräkning av importpriserna fastställdes till hamnen där tullklarering sker. Vad gäller detta argument påpekar tribunalen att den slutsats som följer av prövningen ovan endast angår förevarande mål och att kommissionen och rådet, inom ramen för sin skönsmässiga bedömning, ska beakta alla omständigheter som är relevanta i varje enskilt fall, inbegripet omständigheter som leder till stlusatsen att valet av transportväg och tullklareringsplats, till skillnad från vad som är fallet i förevarande mål, medför att jämförelsen mellan importpriserna och priserna på gemenskapsvarorna snedvrids.

69 Följaktligen godtar tribunalen den anmärkning rörande en uppenbart oriktig bedömning som sökandena har framfört inom ramen för den femte gruppen av grunder.

70 Utan den justering som i skäl 67 i den angripna förordningen tillämpades på Kazchromes exportpris skulle det inte ha fastställts någon dumpning beträffande sökandenas varor, eller åtminstone skulle den fastställda dumpningsmarginalen ha varit lägre än den som fastställdes i den angripna förordningen och som har legat till grund för beräkningen av den införda antidumpningstullen (skäl 170). Det framgår vidare av handlingarna i målet att det faktum att priset på sökandenas export till gemenskapen fastställdes i samband med att varorna passerade gränsen mellan Vitryssland och Litauen har lett till att det konstaterats ett prisunderskridande jämfört med gemenskapsindustrins priser, vilket ligger till grund för slutsatsen att importen av sökandenas varor har vållat gemenskapsindustrin skada (skäl 145 i den angripna förordningen). Av detta följer att de båda anmärkningar som tribunalen godtagit rör bedömningar som utgör en nödvändig förutsättning för uttagandet av en antidumpningstull på import av kiselmangan som tillverkats av Kazchrome.

71 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att den angripna förordningen ska ogiltigförklaras i den del den angår import av kiselmangan som tillverkats av Kazchrome, utan att det är nödvändigt att ta ställning till övriga av sökandena anförda grunder och argument.

Skadeståndsyrkandet

72 Sökandena har yrkat ersättning för tre typer av skada vilka består i utebliven vinst, utgifter i samband med talan och förlust som inträffade i fråga om kursen på aktier i sökandenas moderbolag den 7 december 2007.

73 Gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar för rättsstridigt handlande av dess organ förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande

som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (domstolens dom av den 29 september 1982 i mål 26/81, Oleifici Mediterranei mot EEG, REG 1982, s. 3057, punkt 16, och förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-199/96, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 1998, s. II-2805, punkt 48). När ett av villkoren för att det ska föreligga ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar för gemenskapen inte är uppfyllt ska skadeståndsyrkandena ogillas utan att det är nödvändigt att pröva de andra villkoren (se förstainstansrättens dom av den 20 februari 2002 i mål T-170/00, Förde-Reederei mot rådet och kommissionen, REG 2002, s. II-515, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

74 I förevarande fall ska det inledningsvis prövas huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan rättsstridigheterna och den åberopade skadan.

75 Vad gäller för det första orsakssambandet mellan den uteblivna vinsten och de åberopade rättsstridigheterna har sökandena hävdat att om kommissionen inte hade handlat rättsstridigt genom att inleda förfarandet mot Kazakstan, genomföra förfarandet och föreslå åtgärder och om rådet inte hade antagit den angripna förordningen i strid med gällande rätt så skulle sökandena ha gjort betydligt större vinster på gemenskapsmarknaden än vad som nu var fallet. I detta avseende har sökandena anfört att det totala värdet [*konfidentiellt*] av ENRC:s försäljning till gemenskapen har minskat i betydande omfattning från det att antidumpningsförfarandet inleddes fram till talans väckande.

76 Det ska konstateras att det inte räcker att endast hänvisa till en minskad försäljningsvolym för att visa förekomsten av det orsakssamband som enligt rättspraxis krävs för att gemenskapen ska ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar. Det framgår nämligen av handlingarna i målet att gemenskapsindustrins import- och försäljningsvolymer varierar kraftigt från år till år. Medan sökandena sålunda har påstått att skillnaden i försäljningsvolym mellan år 2006 och år 2007 räcker för att visa att det föreligger ett orsakssamband, framgår det av sökandenas argument till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring – särskilt av den grund som rör sammanslagningen av import

av sökandenas varor och import av varor från Folkrepubliken Kina – att deras export till gemenskapen år 2004 [*konfidentiellt*] var mindre omfattande än år 2007 [*konfidentiellt*], trots att det inte pågick någon undersökning angående sökandena vid den tiden. På samma sätt framgår det vid en jämförelse mellan exportsiffrorna för år 2006 [*konfidentiellt*] och för år 2007 [*konfidentiellt*], respektive mellan exportsiffrorna för år 2002 och år 2003 [*konfidentiellt*] och för år 2004 [*konfidentiellt*] att kraftiga nedgångar i importen från Kazakstan inte bara är en följd av att ett antidumpningsförfarande inleddes eller att antidumpningstullar infördes.

77 En jämförelse av de försäljningsvolymer som angetts i den angripna förordningen avseende andra länder bekräftar förändringarna i volymer från år till år på den aktuella marknaden. Av tabellen i skäl 137 i den angripna förordningen, som rör import till gemenskapen av varor med ursprung i Sydafrika, framgår sålunda att det skedde en ökning med 70 procent år 2003 (81 330 ton) jämfört med år 2002 (47 808 ton), åtföljd av en minskning med 27,76 procent år 2004 (58 753 ton) jämfört med år 2003. Tabellen i skäl 138 i den angripna förordningen, som rör import till gemenskapen av varor från tredjeländer – förutom Norge, Indien och Sydafrika och de länder som omfattades av undersökningen – visar på en ökning med 28 procent år 2003 (108 539 ton) jämfört med år 2002 (84 904 ton), åtföljd av ytterligare en ökning med 15,05 procent år 2004 (124 872 ton) jämfört med år 2003. En jämförelse av importsiffrorna för åren 2004 och 2005 (63 178 ton) visar däremot på en minskning med 49,41 procent.

78 När det gäller orsakssambandet mellan utgifterna i samband med sökandenas deltagande i det administrativa förfarandet och de åberopade rättsstridigheterna har sökandena hävdat att de inte skulle ha haft dessa utgifter om kommissionen inte felaktigt hade inkluderat Kazakstan i undersökningen. Med hänsyn till deras samarbete och de därmed sammanhängande utgifterna skulle inte heller någon antidumpningstull ha införts om kommissionen, när förfarandet väl inletts, inte på ett allvarligt och uppenbart sätt hade överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning och/eller gjort sig skyldig till maktmissbruk.

79 Det ska härvid för det första påpekas att, såsom rådet har hävdat, de utgifter som sökandena haft i samband med att de deltog i det administrativa förfarandet på sin höjd kan avse undersökningens inledande och genomförande men inte antagandet av den angripna förordningen.

80 Det ska för det andra erinras om att enligt rättspraxis ska skadan vara en direkt följd av den åberopade rättsstridigheten och inte följa av hur sökanden väljer att reagera på det påstått rättsstridiga beteendet. Det har sålunda fastslagits att blott det faktum att det rättsstridiga handlandet var en nödvändig förutsättning för att skadan ska uppstå, i så måtto att skadan inte skulle ha uppstått om detta handlande inte förelåg, inte räcker för att det ska anses att det finns ett orsakssamband (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 12 december 2007 i mål T-113/04, Atlantic Container Line m.fl. mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkterna 31–40).

81 Det finns dock inget krav på att exporterande tillverkare deltar i ett antidumpningsförfarande (och inte heller någon annan berörd part) (förstainstansrättens beslut av den 14 mars 1996 i mål T-134/95, Dysan Magnetics och Review Magnetics mot kommissionen, REG 1996, s. II-181, punkt 27), och dessa får fritt bedöma om det är lämpligt och om de har intresse av att delta liksom i vilken grad de ska delta och hur stora kostnader de ska ådra sig härför. Det står dem dessutom fritt att välja att delta endast genom att be sin personal att inhämta relevant information och låta sig företrädas av personal vid företagets juridiska avdelning eller att anlita en advokatbyrå.

82 Såsom rådet har gjort gällande kan det i vart fall inte anses att de utgifter som motsvarar arbete som utförts av sökandenas personal har ett direkt samband med undersökningen, eftersom personalens löner skulle betalas oberoende av om ett antidumpningsförfarande pågick. Sökandena har inte ens hävdat att de personer som har

deltagit i förfarandet har anställts i detta syfte eller att de har sagts upp på grund av att uppföljningen av undersökningen inte gav upphov till extra arbete.

83 Vad gäller advokatarvodena räcker det att påpeka att sökandena endast har åberopat dem utan att ens försöka visa att de var nödvändiga och inte var en följd av hur sökandena valde att reagera på inledandet av undersökningen.

84 Under dessa omständigheter finner tribunalen att sökandena inte har visat att det finns ett orsakssamband mellan de åberopade rättsstridigheterna och de två första typerna av skada som de har gjort gällande. Skadeståndsyrkandet ska följaktligen ogillas vad gäller dessa skador utan att det behöver prövas om det skett en tillräckligt klar överträdelse och om det verkligen föreligger en skada.

85 Vad för det tredje gäller den skada som är en följd av att kursen på moderbolagets aktier sjönk den 7 december 2007 kan det konstateras att sökandena inte alls har nämnt denna skada i sina argument rörande orsakssambandet. Enligt artikel 21 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, som är tillämplig på förfarandet vid tribunalen enligt artikel 53 första stycket i samma stadga och enligt artikel 44.1 c i tribunalens rättegångsregler, ska ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan, en kortfattad framställning av grunderna för denna och sökandens yrkanden. Dessa uppgifter ska vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden ska kunna förbereda sitt försvar och tribunalen ska kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter (förstainstansrättens beslut av den 28 april 1993 i mål T-85/92, De Hoe mot kommissionen, REG 1993, s. II-523, punkt 20, av den 21 maj 1999 i mål T-154/98, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1703, punkt 49, och förstainstansrättens dom i mål T-277/97, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG 1999, s. II-1825, punkt 29). Således ska skadeståndsyrkandet avvisas vad gäller den tredje typen av skada.

86 Av det ovan anförda följer att talan om skadestånd inte kan vinna bifall.

Begäran om åtgärder för processledning eller för bevisupptagning

87 Sökandena har begärt att tribunalen ska anmoda rådet och kommissionen att förete ett antal handlingar rörande vissa av de anmärkningar som sökandena har framfört. De har även begärt att tribunalen ska förordna att en oberoende ekonomisk expert utses för att upprätta en rapport angående flera aspekter av tvisten.

88 Mot bakgrund av det ovan anförda saknas anledning att begära att de handlingar som sökandena nämnts företes och att utse en oberoende ekonomisk expert.

Rättegångskostnader

89 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet i den utsträckning deras talan riktades mot kommissionen ska de förpliktas att ersätta kommissionens rättegångskostnader.

90 Vidare följer av artikel 87.3 i rättegångsreglerna att tribunalen kan besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter. I förevarande fall beslutar tribunalen att sökandena

ska bära hälften av sina kostnader och att rådet ska ersätta den andra hälften av sökandenas kostnader och bära sina egna kostnader.

91 Enligt artikel 87.4 tredje stycket kan tribunalen besluta att även andra intervenienter än de som nämns i första och andra styckena i denna bestämmelse ska bära sina rättegångskostnader. I förevarande fall beslutar tribunalen att Euroalliages ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

följande:

1) Artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 1420/2007 av den 4 december 2007 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kiselmangan med ursprung i Folkrepubliken Kina och Kazakstan och om avslutande av förfarandet beträffande import av kiselmangan med ursprung i Ukraina ogiltigförklaras i den mån bestämmelsen ska tillämpas på import av kiselmangan som tillverkas av Transnational Company ”Kazchrome” AO.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing AG ska bära hälften av sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.

4) Europeiska unionens råd ska ersätta hälften av de rättegångskostnader som Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing haft och bära sina egna rättegångskostnader.

5) Euroalliages ska bära sina rättegångskostnader.

Czúcz Labucka Gratsias

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 30 november 2011.

Underskrifter